

довика се съставилъ голѣмъ съюзъ отъ европейски ти държави и война та се много уголѣмила. Войвода на французи ти на Рейнъ билъ прочутий Тюренъ (той падналъ въ бойтъ при Сасбахъ, дѣто Австрийскій войвода билъ искусний Монтекурули). Людовикъ сполучливо поддържалъ борба та срешта много то си врагове, които не се бияли задружно, и по *Нимвенгенскій* миръ придобилъ областъ Франшконте (1679 г.).

Сполука та подбутнала Людовика да иска да призима оште земи. Когато било всичко мирно, той отнелъ отъ крайпрѣдѣлните Германски владалци нѣкои земи. Между друго французи ти ненадѣйно призели Страсбургъ. Германия много се ядосала за това; нѣ като била распокѣсана, не можала бържѣ и рѣшително да се опре. Нѣ като се изминали нѣколко години, съставилъ се противъ Людовика новъ съюзъ (съюзници били: Австрия, Испания, Холандия, Бранденбургъ и Англия). Война та се протакала осмь години и се свършила съ *Рисвикскій* миръ (1697). Франция тоя пѣтъ не придобила други земи. И двѣ тѣ страни бързали да се помиреть пѣ-скоро, та да приговетъ сила та си за нова и пѣ-страшна война, която се очаквала по случай, че скоро штѣлъ да умрѣ Испанскій краль, който билъ бездѣтникъ.

Ментенона и унищожение на Нантскій Едиктъ. Тия войни съ толкова много врагове, станали много скѣпи на Франция; хазна та се изпразднила, народътъ се натоварилъ съ тежко даване; и най-юнаци ти отъ французски ти младежи измрѣли въ боеве ти. Най-умни ти и достойни ти държавни люде въ пѣрва та половина на това цароване измрѣли (Колберъ, Лувуа, Конде, Тюренъ, Вобанъ и др.); на мѣсто то имъ се натъкмили люде пѣ-недостойни, които били повече опитни да интриговать въ царскій дворъ. Самий дворъ Людовиковъ въ втора та поло-